

Arrest

nr. 164 378 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker op 30 oktober 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, komt op 26 maart 2012 het Rijk binnen en meldt zich op dezelfde dag aan bij de gemachtigde van de burgemeester van Turnhout.

1.2. Op 8 juni 2012 dient de verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving van een student in. Uit een email van 19 september 2012 van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat aanvullende documenten werden bijgebracht waaruit blijkt dat de

verzoeker "zijn aanvraag wilde wijzigen naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen". Op 4 juni 2013 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 27 oktober 2014 wordt de verzoeker van ambtswege afgevoerd.

1.4. Op 8 mei 2015 dient de verzoeker een aanvraag tot herinschrijving in. Met een schrijven van 2 juni 2015 wordt aan de burgemeester van Lommel meegedeeld dat de verzoeker opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een E-kaart voor dezelfde geldigheidsduur als de voorgaande E-kaart en dat hij daarmee de inschrijving in het vreemdelingenregister behoudt en wordt tevens gevraagd om de verzoeker uit te nodigen om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende de huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar hij heden over beschikt. Uit een email van 7 juli 2015 van een ambtenaar van de stad Lommel blijkt dat de verzoeker een inschrijvingsbewijs bij de VDAB en een trajectovereenkomst via een uitzendkantoor heeft ingediend.

1.5. Op 15 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 30 oktober 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 08.06.2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als student en verkreeg de E-kaart op 04.01.2013.

In het kader van een aanvraag tot herinschrijving na een ambtelijke schrapping, werd overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 betrokkene verzocht nieuwe informatie te verstrekken betreffende zijn huidige activiteiten, of bij gebrek daaraan, bestaansmiddelen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 03.06.2015 en legde vervolgens volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, inschrijving in interimkantoor en een trajectovereenkomst.

Uit de voorgelegde documenten blijkt nergens dat betrokkene heden nog studeert, hij legt alvast geen enkel attest voor dat daar van getuigt. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als student (art.40, §4, 3° van de wet van 15.12.1980).

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene gewerkt heeft tot 08.07.2014 en voorts slecht 5 dagen in 2015. Op basis van marginale en achterhaalde tewerkstelling, kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden blijven. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42bis, §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art.42bis, §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art.42bis, §2, 3°). Betrokkene heeft in 2015 wel nog 5 dagen gewerkt maar gezien de marginale aard van deze tewerkstelling en het feit dat men door de VDAB pas na 4 weken tewerkstelling als werknemer wordt beschouwd, dienen we betrokkene al vanaf 08.07.2014 als werkzoekende te beschouwen. Hij is dus al meer dan 6 maanden werkzoekende.

Betrokkene kan het verblijfsrecht evenmin behouden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is (art.40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Hij heeft weliswaar de kans gezien te werken, maar slaag er blijkbaar niet in om bijkomende tewerkstelling te bekomen. Betrokkene heeft in 2015 slechts 5 dagen kunnen werken. Als dit het maximale resultaat is dat betrokkene heeft kunnen bereiken, is het niet onredelijk te stellen dat er geen reële kans op tewerkstelling aanwezig is.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art.42bis, §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van dit dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

*Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als student bekomen op 04.01.2013 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht en van het beginsel van fair-play.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

*Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
(...)*

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan

ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig té bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk.

Verzoeker kan niet werken omdat hij ziek is. (STUK 3-4)

Hij wordt gesteund door zijn vriendin, mevr. J. D. (...), die werkt en financieel instaat voor verzoeker. (STUK 7, 9 en 10)

De bestreden beslissing is op zijn minst eigenaardig te noemen daar verzoeker geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk!

Sedert zijn aankomst in het Rijk heeft verzoeker nooit een leefloon of werkloosheidsvergoeding aangevraagd. (STUK 5-6)

Volgens artikel 42bis is het enkel mogelijk het verblijf van verzoeker te beëindigen als hij een onredelijke belasting zouden vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. (STUK 11, p.6 onderaan)

Verwerende partij heeft bovendien geen behoefteanalyse gedaan.

Het middel is gegrond."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het materieel motiveringsbeginsel;*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de bijlage 21 kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen:

"(...)"

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verzoekende partij voert vooreerst aan dat zij niet kan werken, omdat zij ziek is.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij dit pas voor het eerst voorhoudt in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, en hiervan geen stukken heeft voorgelegd t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris. Nochtans werd zij bij brief van 02.06.2015, die haar betekend werd op 03.06.2015, uitdrukkelijk verzocht stukken voor te leggen betreffende de huidige activiteiten en inkomsten, werd zij

gewezen op het risico het recht op verblijf te verliezen bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit, en werd zij ook verzocht eventuele stukken inzake de activiteiten of bestaansmiddelen van de partner voor te leggen.

Verzoekende partij heeft dit evenwel niet gedaan, hetgeen zij ook niet betwist in haar verzoekschrift, en is hier uiteraard zelf voor verantwoordelijk.

Zij kan niet dienstig voor het eerst stukken voegen aan het verzoekschrift, en aan de gemachtigde van de staatssecretaris dan verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij houdt tevens voor dat het enkel mogelijk zou zijn het verblijf van verzoekende partij te beëindigen als zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 42bis Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij haar betoog kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

*Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:
(...)*

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet betwist niet meer te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in art 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat ten onrechte een beslissing tot beëindiging van het verblijf werd genomen.

Bovendien moet wederom worden vastgesteld dat verzoekende partij pas voor het eerst in haar verzoekschrift voorhoudt geen onredelijke belasting te vormen en ondersteund te worden door haar vriendin, doch dienomtrent geen enkel stuk heeft voorgelegd niettegenstaande zij in de brief van 02.03.2015 expliciet gewezen werd op de inhoud van artikel 42bis en de mogelijkheid om stukken voor te leggen inzake de partner of humanitaire elementen.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven afdoende gemotiveerd dat er sprake is van een marginale en achterhaalde tewerkstelling in hoofde van verzoekende partij, alsook dat er geen bewijzen voorliggen die wijzen op een reële kans op tewerkstelling. Uit deze elementen vloeit dan ook duidelijk voort dat verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van deze marginale en achterhaalde tewerkstelling: “Gelet op het feit dat verzoekende partij slechts gewerkt heeft tot 08.07.2014 en voorts slechts vijf dagen in 2015, kan er enkel besloten worden dat er enkel sprake is van een marginale en achterhaalde tewerkstelling. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42bis, §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art.42bis, §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art.42bis, §2, 3°). Betrokkene heeft in 2015 wel nog 5 dagen gewerkt maar gezien de marginale aard van deze tewerkstelling en het feit dat men door de VDAB pas na 4 weken tewerkstelling als werknemer wordt beschouwd, dienen we betrokkene al vanaf 08.07.2014 als werkzoekende te beschouwen. Hij is dus al meer dan 6 maanden werkzoekende.”

Verder houdt de verzoekende partij voor dat het redelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn, aangezien het een beslissing zou betreffen waarvan men “ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is”. Daarnaast zou ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn, omdat niet met alle gegevens rekening werd gehouden.

De verweerder merkt vooreerst op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene

beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56), en dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCKE, nr. 21).

Voor zover verzoekende partij het rechtszekerheidsbeginsel opwerpt, wenst verwerende partij hierbij op te merken dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Verzoekende partij kan er aldus niet van uitgaan dat, bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid men er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

Al evenmin kan verzoekende partij verwijzen naar de hoorplicht. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

Verzoekende partij gaat er tevens aan voorbij dat zij bij schrijven van 02.06.2015, haar betekend op 03.06.2015, uitdrukkelijk werd uitgenodigd om alle nuttige inlichtingen en stukken inzake haar actuele situatie voor te leggen. Haar betoog mist dan ook elke feitelijke grondslag.

Waar de verzoekende partij nog de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, houdt dit beginsel in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. (R.v.V. nr. 53 042 van 14 december 2010)

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

“Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen gebruikte, zoals het achterhouden van gegevens, vertragingsmanoeuvres of overdreven spoed en verzoekster wel degelijk de kans had om haar verblijfssituatie te verduidelijken [...], kan evenmin een schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.” (R.v.V. nr. 68 684 van 18 oktober 2011)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoeker een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair-play, doch laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, 40, § 4, en 42bis, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoeker aangezien hij “niet langer voldoet aan de (...) verblijfsvoorwaarden van het Rijk”, waarbij genoegzaam wordt toegelicht dat de verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student, dat hij het verblijfsrecht als werknemer, gezien de marginale en achterhaalde tewerkstelling en gezien hij geen volledig jaar gewerkt heeft en al meer dan zes maanden werkloos is, niet kan behouden en dat hij het verblijfsrecht evenmin kan behouden als werkzoekende omdat de reële kans op tewerkstelling niet bewezen is. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven nu hij buiten de gestelde termijn in het Rijk verblijft “gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als student bekomen op 04.01.2013 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42bis *iuncto* artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij niet kan werken omdat hij ziek is, waarbij hij verwijst naar een schrijven van Dr. G. M. (...) van 12 november 2015 waaruit blijkt dat hij “omwille van deze aandoeningen (...) vooralsnog werkongeschikt (is)” en naar een ongedateerd schrijven van Dr. P. C. (...) waaruit blijkt dat de verzoeker “werkongeschikt is (...) van 04-10-2015 tot 03-11-2015” en dat de “(m)ogelijkheid van hernemen van activiteiten (...) nadien bepaald (zal) worden” (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4). Er dient evenwel op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker noch het schrijven van Dr. G. M. (...) van 12 november 2015, noch het ongedateerd schrijven van Dr. P. C. heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, temeer nu de verzoeker, door het bestuur gevraagd om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende de huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar hij heden over beschikt, enkel een inschrijvingsbewijs bij de VDAB en een trajectovereenkomst via een uitzendkantoor heeft ingediend. De voornoemde stukken 3 en 4 worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij toepassing kan genieten van de uitzonderingsgronden van artikel 42bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken 3 en 4 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voorts laat de verzoeker gelden dat hij gesteund wordt door zijn vriendin, J. D., die werkt en financieel voor hem instaat, waarbij hij verwijst naar het getuigschrift van woonst, en de loonbrieven en arbeidsovereenkomsten van zijn vriendin (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 7, 9 en 10). Het weze herhaald dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoeker het getuigschrift van woonst en de loonbrieven en de arbeidsovereenkomsten van zijn vriendin heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, temeer nu de verzoeker, door het bestuur uitdrukkelijk gevraagd om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende de huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar hij heden over beschikt, enkel een inschrijvingsbewijs bij de VDAB en een trajectovereenkomst via een uitzendkantoor heeft ingediend. De voornoemde stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde stukken 7, 9 en 10 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Vervolgens werpt de verzoeker op dat hij sedert zijn aankomst in het Rijk nooit een leefloon of een werkloosheidsvergoeding heeft aangevraagd en dat hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hij houdt voor dat het *“(v)olgens artikel 42bis (...) enkel mogelijk (is) het verblijf van verzoeker te beëindigen als hij een onredelijke belasting zou (...) vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet in twee verschillende mogelijkheden voorziet om het verblijfsrecht van een Unieburger te beëindigen, met name 1) indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden of 2) voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. *In casu* blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden nu hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student, hij het verblijfsrecht als werknemer of als werkzoekende niet kan behouden en hij, bij een schrijven van 2 juni 2015 – aan de verzoeker betekend op 3 juni 2015 – verzocht om *“nieuwe informatie te verstrekken betreffende zijn huidige activiteiten, of bij gebrek daaraan, bestaansmiddelen”*, enkel een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, een bewijs van inschrijving in het interimkantoor en een trajectovereenkomst heeft voorgelegd. Bijgevolg diende niet tevens te worden nagegaan of de verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ten overvloede kan er nogmaals op worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen en dat te dezen uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker noch het attest van de vakbond van 20 november 2015, noch het attest van het ziekenfonds van 20 november 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 5 en 6) heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van de vakbond en het attest van het ziekenfonds kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voor zover de verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 153.632 van 30 september 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* in tegenstelling tot de zaak die heeft geleid tot het arrest waarnaar de verzoeker verwijst het administratief dossier geen indicaties bevat dat de verzoeker over bestaansmiddelen zou beschikken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Ten slotte betoogt de verzoeker dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen behoeftanalyse heeft gedaan. Deze kritiek is *in casu* evenwel niet dienstig nu het verblijfsrecht van de verzoeker is beëindigd op grond van artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Aldus toont de verzoeker geen schending aan van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN